

Arrest

nr. 189 565 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van G.H. van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 30 januari 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Brugge een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 30 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van G.H. van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 23 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

1.5. Op 14 juni 2012 wordt het visum aan de verzoekende partij afgeleverd.

1.6. Op 31 augustus 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 6 augustus 2013 wordt de verzoekende partij uitgenodigd in het kader van een onderzoek omtrent de eventuele intrekking van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), om alle documenten voor te leggen die nuttig zijn voor haar dossier. Voormeld schrijven wordt op 5 september 2013 ter kennis gebracht van de verzoekende partij.

1.8. Op 5 mei 2014 wordt de echtscheiding tussen de verzoekende partij en mevrouw G.H. uitgesproken.

1.9. Bij schrijven van 17 september 2015 wordt de verzoekende partij andermaal uitgenodigd in het kader van een onderzoek omtrent de eventuele intrekking van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid en §4 van de vreemdelingenwet, om alle documenten voor te leggen die nuttig zijn voor haar dossier. Voormeld schrijven wordt op 21 september 2015 ter kennis gebracht van de verzoekende partij.

1.10. Bij vonnis van 28 december 2015 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw G.H. nietig verklaard.

1.11. Op 22 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 05.05.2014. De echtscheiding werd op 16.07.2014 te Brugge overgeschreven in de registers. Er is dus geen sprake meer van een relatie tussen de partners.

Op 6.08.2013 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4.

Deze instructies werden op 5.09.2013 aan betrokkene betekend.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Attest OCMW Meulebeke dd. 19.09.2013 waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen maatschappelijke dienstverlening of maatschappelijke integratie ontvangen heeft.*
- Attest van Dokter L Victor dd. 11.09.2013 waaruit blijkt dat betrokkene arbeidsgeschied is*
- Factuur AZ Sint-Jan met factuurnr. 13/P064932 met bijhorend rekeninguittreksel*
- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 19.09.2013*
- Addendum bij het inburgeringscontract – aanvullende cursusinformatie dd. 24.06.2013 en een attest van inburgering dd. 24.06.2013*
- Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregister dd. 27.02.2013*
- Aanbod Tielt Waystage September 2013 - Huis van het Nederlands*
- Oningevuld inschrijvingsformulier Basic-Fit*
- Loonfiche Asap.be 3.06.2013 – 9.06.2013*
- Arbeidsovereenkomst Randstand Belgium NV dd. 9.09.2013, 10.09.2013, 13.09.2013, 16.09.2013, 17.09.2013 en 20.09.2013*
- Formulier voor de gezondheidsbeoordeling – Idewe Optimising Work Environments*
- Brief Contentia – Smarter way to recovery dd. 2.09.2013: vraag tot betaling openstaand saldo.*

Er werden nieuwe documenten opgevraagd dd. 17.09.2015 en dit werd aan betrokkene betekend op 21.09.2015.

Betrokkene heeft er voor geen andere bewijzen voor te leggen. (RVV dd. 12/04/2016 nr. 165553: "het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. RvS 14/02/2006, nr. 154.954; RvS 02/02/2007, nr. 167.411-

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoend wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen –RvS 12/03/2013, nr. 222.809).

Verder dient ook overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat betrokkene echtgescheiden is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen (interim) en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor. Aangezien het volgen van de betrokken lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus

Het recht op verblijf wordt ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Betrokkene is echtgescheiden. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat noch de vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de neerlegging van een 'syntheseconclusie' bij een procedure waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring worden gevorderd. De 'syntheseconclusie', die door de verzoekende partij op 16 maart 2017 werd ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

2.2. Voorts stelt de Raad ook vast dat noch de vreemdelingenwet, noch het voormeld koninklijk besluit van 21 december 2006 voorziet dat, in het raam van een schorsings- en annulatieprocedure, nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd nadat de verwerende partij een nota met opmerkingen overmaakte. De door de raadsman van verzoekende partij op 28 februari 2017 aan de Raad overgemaakte stukkenbundel dient daarom uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

Draagkrachtige en pertinente motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

2.

De betrokkene zou niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerster maakt er zich in de beslissing d.d. 22.12.2015 vanaf door te stellen dat:

“ ...

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus

“

Hoewel midden in de zin wordt gestopt, denkt verzoeker dat het gaat om het verblijfsrecht dat DVZ wil intrekken.

De argumenten zijn wellicht:

- de duur van het verblijf in België vs Marokko*
- de gezinssituatie*
- het werk dat geen voldoende reden is*
- het volgen van de verplichte inburgeringscursus.*

Verzoeker betreurt het feit dat de beslissing eind 2016 werd genomen op basis van feiten uit 2013 e 2015. Feiten die momenteel volledig achterhaald zijn.

Het onderzoek werd minstens onzorgvuldig gevoerd.

Mocht de beslissing genomen zijn in 2015 zou de situatie volledig anders zijn.

Er kan onmogelijk gesteld worden dat het zorgvuldig is om zo een lange tijd na de laatste opvraging van documenten een beslissing te nemen.

Verweerster nam een beslissing op basis gedateerde feiten.

Men had minstens verzoeker opnieuw om documenten moeten vragen alvorens zo laat en buiten de redelijke termijn een beslissing te nemen.

Verweerster gaat dus duidelijk voorbij aan de bewijsstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er een voldoende band is met België.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals B.D. (...), de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen, bij zijn vrouw van wie hij niet enkel morele steun en liefde krijgt, maar voor wie hij ook financieel instaat.

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van de verwerende partij moet voldoen, is geschonden.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat hieruit volgt dat een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard. Tevens wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 5 mei 2014 en dat deze werd overgeschreven op 16 juli 2014 te Brugge in de registers en er aldus geen sprake meer is van een relatie tussen de partners. Voorts wijst de verwerende partij er op dat op 6 augustus 2013 bewijzen werden opgevraagd die moeten toelaten de situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het licht van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat alvorens een verblijfsrecht te beëindigen rekening moet worden gehouden met de humanitaire situatie van de betrokkene. Na het opsommen van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, na er op te hebben gewezen dat er nieuwe documenten

werden opgevraagd aan de verzoekende partij op 17 september 2015 en dit haar werd betekend op 21 september 2015, doch dat de verzoekende partij er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen en na bespreking van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, stelt de verwerende partij dat gelet op de bespreking niet kan worden gesteld dat de verzoekende partij duurzaam verankerd is in België en dat het recht op verblijf wordt ingetrokken. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst de verwerende partij naar de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Eveneens wordt betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en gemotiveerd dat van gemeenschappelijke kinderen en van een gezondheidsprobleem geen sprake is, dat de verzoekende partij gescheiden is, dat verder wat het gezins- en familieleven betreft, het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat de verwerende partij midden in een zin stopt doch dat hij denkt dat het gaat om een verblijfsrecht dat de verwerende partij wil intrekken, wijst de Raad er op dat het zinsdeel *“en een beëindiging van het verblijfsrecht dus”* een overtollig motief betreft, daar uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij duurzaam verankerd is in België en dat het recht op verblijf wordt ingetrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende het verblijfsrecht beëindigt daar blijkt dat de echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 5 mei 2014 en er aldus geen sprake meer is van een relatie tussen de partners en dat gelet op de besproken elementen in de bestreden beslissing niet kan gesteld worden dat de verzoekende partij duurzaam verankerd is in België.

Voorts waar de verzoekende partij lijkt aan te geven dat de verwerende partij zich er in de bestreden beslissing vanaf maakt door te stellen *“gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België”* doch zij de argumenten daartoe niet kent, nu zij aangeeft dat de argumenten *“wellicht”* de duur van het verblijf in België versus Marokko, de gezinssituatie, het werk dat geen voldoende reden is en het volgen van de verplichte inburgeringscursus zijn, kan zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals ook toegevoegd door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift, blijkt duidelijk dat de aangevoerde elementen die betrekking hebben op het onderzoek naar artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet werden besproken en dit als volgt: *“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoonde heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.*

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat betrokkene echtgescheiden is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen (interim) en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor. Aangezien het volgen van de betrokken lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.”

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De bestreden bijlage 21 is genomen in uitvoering van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing motiveert dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 5 mei 2014 en dat de echtscheiding te Brugge werd overgeschreven in de registers, dat er dus geen sprake meer is van een relatie tussen de partners. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.1.5. De verzoekende partij meent echter dat de beslissing genomen eind 2016 gebaseerd is op feiten van 2013 en 2015 en aldus volledig achterhaald is, dat het onderzoek onzorgvuldig werd gevoerd, dat mocht de beslissing genomen zijn in 2015 de situatie volledig anders zou zijn, dat onmogelijk kan gesteld worden dat het zorgvuldig is om zo lange tijd na de laatste opvraging van documenten een beslissing te nemen, dat de verwerende partij een beslissing nam op basis van gedateerde feiten, dat zij minstens haar opnieuw om documenten had moeten vragen alvorens zo laat en buiten een redelijke termijn een beslissing te nemen, dat de verwerende partij duidelijk voorbijgaat aan bewijsstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er een voldoende band is met België, dat het dan ook duidelijk mag zijn dat een gemotiveerd persoon zoals zijzelf de kans verdient om haar toekomst in België verder uit te bouwen bij haar vrouw van wie zij niet enkel morele steun en liefde krijgt, maar voor wie zij ook financieel instaat.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat uit de door haar aan de verwerende partij overgemaakte stukken wel degelijk zou blijken dat er een voldoende band is met België laat zij vooreerst na aan te tonen uit welke stukken dit dan wel zou blijken en beperkt zij zich overigens tot het louter niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing waarin de door haar aan de administratie voorgelegde stukken betreffende de banden met België werden besproken. Door het louter niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij echter niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze, foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld betreffende haar banden met België.

Waar zij meent dat de verwerende partij documenten had moeten vragen recent voor het nemen van de bestreden beslissing eind 2016, daar de haar gekende feiten dateren van 2013 en 2015 en achterhaald zijn, laat zij na aan te tonen welke nieuwe gegevens of feiten zij had wensen aan te brengen voor de verwerende partij die een invloed hadden kunnen hebben op haar beoordeling over de banden met België. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de behandelingstermijn negatieve gevolgen heeft gehad voor haar individuele zaak en uit haar betoog kan aldus niet worden opgemaakt dat de duur van de behandelingstermijn haar op enige wijze als dusdanig schade heeft berokkend, zoals blijkt uit onderstaande bespreking. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat het onzorgvuldig is dat de bestreden beslissing werd genomen een lange tijd na de laatste keer opvragen van documenten en aldus buiten een redelijke termijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij om nieuwe documenten had moeten vragen alvorens een beslissing te nemen daar de feiten van 2013 en 2015 achterhaald zijn en dat zij voorbij gaat aan de bewijstukken waaruit wel degelijk blijkt dat er een voldoende band is met België, wil aangeven dat zij in de mogelijkheid was om stukken voor te brengen die dateren van na de laatste vraag om informatie, doch van voor de bestreden beslissing en ter staving bewijsstukken voegt bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bewijsstukken bijbracht van haar huwelijk met mevr. H.Y. en een arbeidscontract.

Betreffende de bewijzen van het religieus huwelijk met mevr. H.Y. en de verwijzing naar haar vrouw van wie zij morele steun en liefde krijgt en voor wie zij financieel instaat, stelt de Raad vast dat het huwelijk dateert van 11 augustus 2015, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft in haar verzoekschrift, zodat de verzoekende partij dit element reeds kon naar voren brengen ter gelegenheid van de vraag naar informatie in het kader van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar betekend werd op 21 september 2015. Met het verwijzen naar het huwelijk met mevrouw H.Y. toont de verzoekende partij aldus geenszins aan dat de situatie eind 2015 anders is dan de situatie zoals deze bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met elementen waarvan zij niet op de hoogte werd gebracht, terwijl hierom werd verzocht in een schrijven dat aan de verzoekende partij betekend werd op 21 september 2015. Hierbij merkt de Raad op dat de verwerende partij, blijkens de stukken van het administratief dossier, op de hoogte was van de relatie van de verzoekende partij met mevrouw H.Y., doch dat de verzoekende partij dit element klaarblijkelijk niet relevant achtte om mee te delen aan de verwerende partij wanneer haar gevraagd werd de nodige stukken over te maken in het kader van het onderzoek dat voortvloeit uit artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de verwerende partij bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening houdt met onder meer de gezinssituatie van de betrokkene. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij opnieuw documenten had moeten opvragen teneinde haar de mogelijkheid te geven haar eigen onzorgvuldig handelen recht te zetten.

Betreffende het bij het verzoekschrift gevoegde arbeidscontract van 1 april 2016, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze het aanbrenge bij het bestuur van dit document een invloed had kunnen hebben op de door het bestuur in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling over de banden met België. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij reeds rekening gehouden heeft met de tewerkstelling van de verzoekende partij in België, doch oordeelde *“Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen (...) en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.”* De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat, doordat geen

bewijzen meer werden opgevraagd, dit bewijsstuk niet in rekening kon worden gebracht, nu de verwerende partij reeds oordeelde over de tewerkstelling van de verzoekende partij in België.

3.1.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht en van de "kennisgevingsverplichting".

3.2.1. De verzoekende partij zet het tweede middel uiteen als volgt:

"Verzoeker heeft vaste woonst, een vaste tewerkstelling en een vaste relatie. Hij is al religieus gehuwd met mevrouw H.Y. (...) en wacht het verdere verloop van de procedure af voor het wettelijk huwelijk. Verzoeker heeft een vaste tewerkstelling en wenst hier verder een toekomst uit te bouwen.

Het zou in eerste instantie onredelijk zijn dat verzoeker het verdere verloop van de hangende procedures niet mag afwachten.

Bij een uitwijzing, die hoe dan ook volgt uit deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dreigt de verzoekende partij de banden met zijn gezin te verliezen.

Een terugkeer naar het land van oorsprong is dan ook in strijd met art. 8 EVRM en is tevens de reden waarom de heer B. (...) niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Marokko) om daar de toestemming tot verblijf te vragen.

Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland. Hij zou hoe dan ook zijn vaste tewerkstelling kwijtspelen.

De heer B. (...) beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven. In België vormt hij met zijn vrouw een hecht gezin waarin de heer B. (...) optimaal functioneert. Dat hij van haar zou gescheiden worden, zou voor hem een werkelijk trauma betekenen en maakt een schending uit van het recht op een gezinsleven.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkens specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkens gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights.' (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Het oordeel om verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten gaat in tegen alle redelijkheid en is disproportioneel.

De verwerende partij houdt helemaal geen rekening met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een uitwijzing, tevens wordt zijn gezin op die manier uit elkaar gerukt en wordt disproportioneel gehandeld."

3.2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de "kennisgevingsverplichting". Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er is de Raad geen "kennisgevingsverplichting" bekend en uit het betoog van de verzoekende partij kan evenmin worden opgemaakt op welke rechtsregel, andere dan de hierna besproken rechtsregels, de verzoekende partij precies doelt. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen 'privé-' en 'gezinsleven' uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in de eerste plaats aannemelijk te maken dat hij specifieke

sociale bindingen heeft in België of dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betreffende het gezinsleven

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich baseert op het gezinsleven met mevrouw H.Y. in België. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. De verzoekende partij wijst er in haar feitenuiteenzetting op dat mevrouw H.Y. de Nederlandse nationaliteit heeft, doch haalt niet aan, noch brengt zij hiertoe bewijselementen aan, dat mevrouw H.Y. legaal verblijf in België heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mevrouw H.Y. op 8 september 2015 een verblijfsrecht heeft aangevraagd als werkzoekende, doch dat dit haar geweigerd werd op 29 februari 2016. Gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de partner van de verzoekende partij legaal in België verblijft, kan de verzoekende partij uit dit onregelmatig verblijf van haar partner uiteraard zelf geen rechten putten. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ten aanzien van mevrouw H.Y. op 29 februari 2016 een beslissing houdende een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen haar betekend op 2 maart 2016. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging zou betekenen in haar gezinsleven. Immers beschikken noch de verzoekende partij, noch haar partner H.Y. over een verblijfsrecht in België en kregen beiden de verplichting opgelegd het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is er geen 'inmenging' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gezien er geen sprake is van een 'inmenging' in de zin van artikel 8 van het EVRM door de *in casu* bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat gemotiveerd diende te worden waarom de inbreuk op artikel 8 van het EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Gezien er geen sprake is van een 'inmenging' in de zin van artikel 8 van het EVRM door de *in casu* bestreden beslissing, kan de verzoekende partij voorts ook niet dienstig betogen "*dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM aangezien geen enkele reden in het belang van 's lands veiligheid, openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden aanwezig is om de aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen*".

Betreffende het privéleven

De verzoekende partij betoogt dat hij een vaste woonst en vaste tewerkstelling heeft, dat hij hier het verdere verloop van de hangende procedure (huwelijk) afwacht, dat het onwenselijk is dat zij in dit stadium van integratie zou moeten terugkeren naar haar geboorteland, dat zij dan haar tewerkstelling zou kwijtspelen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de elementen van het privéleven van de verzoekende partij, zoals door de verzoekende partij zelf naar voren gebracht op vraag van de verwerende partij, heeft beoordeeld en dit als volgt: "*Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoonde heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.*

Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen (interim) en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract voor. Aangezien het volgen van de betrokken lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België".

Hieruit blijkt dat de verwerende partij betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde elementen een belangenafweging heeft gemaakt, die aldus uit de motieven van de bestreden beslissing zelf blijkt.

Door enkel opnieuw te wijzen op haar integratie en tewerkstelling, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Betreffende het feit dat de verzoekende partij verklaart een vaste woonst te hebben – waarbij reeds de vraag kan gesteld worden op welke wijze dit element het bestaan van een privéleven aantoonst – en verklaart het verdere verloop van de hangende procedure voor een wettelijk huwelijk af te wachten, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij deze elementen niet heeft kenbaar gemaakt aan het bestuur, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER